

много — каза то — сега твой редъ е да се постоплишъ”.

III.

Изминаха се четири дни, а снѣгътъ все вальше. Наистина той сега преваляваше отъ време на време и бурята като че поутихваше, но дълбокъ снѣгъ покриваше земята. Бѣглецътъ и Били бѣха пленници на природата. Пъкъ и умираха отъ гладъ. Никъ не мислѣше вече за спасението си. Детето му стана по-скжпо огъ живота. Сега той знаеше, че е длъженъ да занесе малкиятъ Били въ Виверситъ, единадесетъ километра далечъ. За Били това значеше освобождение и топла бащина кжца; за него — ново арестуване и затворъ. Мжчейки се да пропжди тази мисълъ, той си припомняше времето, когато работѣше въ тѣзи рудници порано, преди да бѣше ограбилъ една кола, съ което погуби младостта си, живота си, надеждитъ си. Той си спомни хората си, какъ уби три змии около сжщата тази планина, които после китаецътъ-готвачъ изяде преспокойно.

Изведнажъ мисълта за това необикновено ястие прогони всичко друго изъ мозъка му. Изъ скалитъ бѣше пълно съ змии, които, вкоченени отъ студа, навѣрно се бѣха скрили въ земята. При тази мисълъ, отъ вълнение капки потъ оросиха челото му. Като сложи бледия Били при входа на рудника, взе търнокопъ и бързо се упжти къмъ скалитъ.

Той отмѣсти огромни камъни и започна да копае земята съ търнокопа, да рови съ ржце. Като се мжчи напраздно около единъ часъ, той искаше да напустне безцелната работа, когато